

Διὰ τὸ ἑσωτερικὸν δρ. 12.
Διὰ τὸ ἔξωτερικὸν * 15.

Συτάσσεται ὑπὸ Δ. Παναγιῆ
καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ, καὶ
διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα
δουλοπλῆξ αὐτῆν ἀφορῶσα.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγε-
λιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἀθήναι, τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1854.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΜΟΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Πρὸς τοὺς Κ. Κ. Διδασκάλους
καὶ τοὺς ἐπιστάτας τῶν Ἱα-
χυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρά τοις
Κ. Κ. Ἑλλησικ. Προξένοις
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρό-
ποις τοῦ ἐκδότου.

* Ἐκδίδεται ἅπασι τῆς ἐδου-
μαίας.

Θεσμοφορία.

Θεσμοφορία ὠνομάζοντο μεγάλη ἐορτὴ καὶ μυστήρια εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος εἰς διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη ὑπὸ μόνον ἐγγάμων γυναικῶν τελοῦμενα· ἐξετελοῦντο δὲ καὶ ὑπὸ παρθένων τελεταί τινες. Τὰ Ἀθηναῖσι Θεσμοφορία ἤγοντο μὴνός Πυανεψιώνος, τῇ ἐνδεκάτῃ αὐτοῦ ἡμέρᾳ ἀρχόμενα. Ἡ σύστασις ἢ εἰσαγωγή αὐτῶν ἀποδίδεται ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους, Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου καὶ τοῦ Πλουτάρχου εἰς τὸν Ὀρφέα. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος λέγει (B. 171) ὅτι εἰσῆχθησαν ἐν Ἑλλάδι ἐξ Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, διδάξασθαι τὰς ἐν Πελοποννήσῳ Πελασγίτιδας γυναῖκας τὰ μυστήρια, καὶ ὅτι ἀναστάτου γενομένης τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τῶν Δωριέων ἐξαπώλετο ἢ τελετὴ, διέσωζον δὲ αὐτὴν μόνοι οἱ ὑπολειφθέντες εἰς Πελοπόννησον καὶ μὴ ἔξανασταίντες Ἀρχάδες. Φαίνεται βέβαιον οὕτω καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος τῆς ἐορτῆς, ὅτι ἡ σύστασις ταύτης σκοπὸν εἶχε τὴν διαμνημόνευσιν τῆς παρὰ πάντων τῇ Δήμητρι ἀποδιδόμενης εἰσαγωγῆς τῶν νόμων καὶ τῶν διατάξεων τοῦ κοινωνικοῦ βίου, (Διόδ. E. 5). Περὶ τῆς διαρκείας τῶν Ἀττικῶν Θεσμοφορίων πολλὰ φέρονται γνῶμαι ἀρχαίων καὶ νεωτέρων συγγραφέων. Κατὰ τὸν Ἡσύχιον (ἐν λ. τρίτῃ Θεσμοφορίων) διήρκει τέσσαρας ἡμέρας. Ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους (Θεσμοφορ. 80) ἐξάγεται ὅτι ἤγοντο ταῦτα ἐπὶ πέντε ἡμέρας. Αἱ τοιαῦται διαφωνίαι προέρχονται φαίνεται διότι αἱ γυναῖκες πρὸ τῆς κυρίως ἐορτῆς ἤσυχολοῦντο εἰς παρασκευὰς καὶ καθαρισμοὺς ἡμέρας τινὰς, καθ' ἃς ἀπέειχον πάσης μετὰ τῶν ἀνδρῶν κοινωνίας, ἐκάθηντο δὲ ἐπὶ χόρτων τινῶν, ἅπερ ἐπίστευον ὅτι εἶχον καθαρτικὴν δύναμιν (Ἡσύχ. ἐν λ. Κνέωρον, Μέγ. ἐτυμ. ἐν λ. Σκόροδον, Σχολ. εἰς Θεοκρ. Δ. 25, Διοσκορίδ. A. 135, Plin H. N. xxiv. 19 Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Μίλητος, Αἰλ. περὶ ἰδιότ. ζ.Θ. 26). Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον αἱ γυναῖκες ἐκάστου δήμου ἐξέλεγον δύο ὑπάνδρους ἐξ ἑαυτῶν, ἵνα τελέσωσι τὰς εἰσαγωγικὰς τελετὰς (ἄρχειν εἰς τὰ Θεσμοφορία. Ἰσ. περὶ τοῦ Κιρ. κλήρ.). Οἱ δὲ ἄνδρες αὐτῶν οἱ τριῶν ταλάντων ἀξίας προῖκα λαβόντες κατέβαλλον τὰς διὰ τὴν τελετὴν δαπάνας, ὅπερ ἦν εἶδος λειτουργίας (λειτουργεῖν ἐν τῷ δήμῳ ὑπὲρ τῆς γυναικός. Ἰσαῖος ὑπὲρ τοῦ Πυρ. κλήρ. 66). Ἡ κυρίως ἐορτὴ, ἣτις κατὰ τὴν μᾶλλον πιθανὴν ὑπόθεσιν, παραδεχθεῖσαν ἔτι καὶ ὑπὸ τοῦ Wellauer (de thesmophoriis σελ. 6) διήρκει μόνον τρεῖς ἡμέρας, ἀρχομένη τῇ 11 Πυανεψιώνος, ἣτις ἐλέγετο καὶ ἄνοδος ἢ κάθοδος (Ἡσύχ. ἐν λ. ἄνοδος) διότι αἱ τελεταί ἤρχοντο ὑπὸ γυναικῶν διὰ πομπῆς ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα. Ἐν τῇ πομπῇ ταύτῃ ἔφερον ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν βίβλους περιεχούσας νόμους ἱεροῦς (νόμιμοι βίβλοι ἢ Θεσμοί), ὧν ἡ εἰσαγωγή ἀπιδίδετο τῇ Δήμητρι Θεσμοφορίᾳ, καὶ ἄλλα ἔτι σύμβολα τοῦ πεπολιτισμένου βίου (Σχολ. εἰς Θεοκρ. ΙΔ. 13). Αἱ γυναῖκες διήνυσον τὴν νύκτα ἐν Ἐλευσίνῃ τελοῦσαι τὰ μυστήρια τῇ Θεῷ (Αἰν. Τακτ. πολιορκ. 4).

Ἡ δευτέρα ἡμέρα, νηστεία λεγομένη (Ἀθην. Ζ. 307) ἦν ἡμέρα πένθους. Ἐν ταύτῃ αἱ γυναῖκες ἐκάθηντο χαμαὶ περὶ τὸ ἀγαλμα τῆς Δήμητρος καὶ δὲν ἤσθιον εἰμὴ σησαμοῦντας (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 535, Εἰρ. 820) καὶ οὔτε ἡ βουλή συνεδρίαζεν, οὔτε ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 79). Πιθανὸν ὅτι μετὰ μεσημέριαν τῆς ἡμέρας ταύτης ἐτελεῖτο ἐν Ἀθῆναις καὶ ἡ πομπή, καθ' ἣν αἱ γυναῖκες ὄδουον γυμνόποδες ὀπισθεν ἀμάξης, ἐφ' ἧς ἔφερον κανᾶ καὶ κίστας μετὰ μυστικῶν συμβόλων εἰς τὸ Θεσμοφορίον (Ἀριστοφ. ἀνωτ. 276 κ. λ.). Ἡ τρίτη ἡμέρα καλλιγένεια ὠνομάζομένη, ἐκ τῆς καὶ οὕτω καλουμένης Δήμητρος, ἦν ἡμέρα εὐθυμίας καὶ σκωμμάτων τῶν γυναικῶν πρὸς ἀλλήλας, εἰς ἀνάμνησιν τῆς παραμυθη-

σαυμένης τὴν τεθλιμμένην Δήμητρα καὶ διὰ τοιούτων ποιησάσης αὐτὴν μειδιάσαι Ἰάμβης. (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 792, Βάτραχ. 390, Ἡσύχ. ἐν λ. Στήνια, Φώτ. λεξ. σελ. 379, Ἀπολλοδ. A. 5. 1). Ὁ Ἡσύχιος μνημονεῖ θυσίας ζῆμίας καλουμένης, ἣτις προσεφέρετο τῇ Θεῷ ὡς ἱλαστήριον διὰ πᾶν τυχὸν σφάλμα ἢ ὑπερβολὴν, ἅπερ δυνατόν νὰ ἐπράχθησαν κατὰ τὰς ἱεράς ἡμέρας· ἡ θυσία αὕτη προσεφέρετο ἴσως τελευτώσης τῆς ἐορτῆς.

Ἐπὶ τῶν ἀρχαίων μνημονεῦνται διάφοροι ἄλλαι πράξεις ὡς μέρος τῆς τῶν Θεσμοφορίων ἐορτῆς ἀποτελοῦσαι, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα βεβαιῶσαι πῶς αὐταί ἦσαν πρὸς τὴν ἐορτὴν συνδυσασμένα, καὶ κατὰ ποῖαν ἡμέραν ἐτελοῦντο.

Θεσμοφορία ἐτελοῦντο καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα τῆς Ἑλλάδος μέρη, ὡς εἴρηται, ὧν μνημονεῦνται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κυριωτέρως τὰ ἐξῆς, Σπάρτη, ἐνθα ἡ ἐορτὴ διήρκει τρεῖς ἡμέρας (Ἡσύχ. ἐν λ. τρίήμερος), Δρυμαία ἐν Φωκίᾳ, Θῆβαι ἐν Βοιωτίᾳ, Μίλητος, Συρακοῦσαι, Ἐρέτρια ἢ ἐν Εὐβοίᾳ, Δήλος, Ἐφεσος, Ἀκράγας, κ. τ. λ. Περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελετῆς τῶν Θεσμοφορίων εἰς τὰ μέρη ταῦτα ὀλιγίστως ἔχομεν πληροφορίας, σποράδην εὕρισκομένας εἰς τοὺς μνείαν αὐτῶν ποιούμενους συγγραφεῖς.

—000—

Θουκυδίδου βίος.

Ὁ ἱστοριογράφος Θουκυδίδης ἦν ἐκ τοῦ εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν ἀνήκοντος δήμου Ἀλιμοῦντος· αὐτὸς δὲ ὠνομάζει ἑαυτὸν ἐν ἀρχῇ τῆς ἑς συνέγραψεν ἱστορίας ἀπλῶς Ἀθηναῖον. (A. 1). Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὠνομάζετο Ὀλορος (A. 104). Ὁ τὸν βίον τοῦ Θουκυδίδου συγγράψας Μαρκελλῖνος καὶ ἄλλοι τινὲς νεώτεροι συγγραφεῖς λέγουσιν ὅτι ὠνομάζετο Ὀρολος. Αἱ δύο αὐταὶ γραφαὶ τοῦ ὀνόματος εὐκόλως συγχέονται, ἡμεῖς δὲ παραδεχόμεθα ὡς ὀρθὴν τὴν πρώτην. Ὁ Ἡρόδοτος (ς'. 39) μνημονεῖ Ὀρακός τινος βασιλέως Ὀλόρου καλουμένου, οὗ τὴν θυγατέρα Ἡγησιπύλην ἔγημεν ὁ τοῦ Μαραθῶνος ἥρωϊς Μιλτιάδης, πατὴρ ἐξ αὐτῆς γενόμενος τοῦ Κίμωνος. Ἀρχαῖαι μαρτυρίαι βεβαιοῦσιν ὑπάρχουσαν συγγένειαν μεταξὺ τοῦ γένους τοῦ Κίμωνος καὶ τοῦ Θουκυδίδου. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ Θουκυδίδου ὑποδεικνύει κηδεστέϊαν τούτου πρὸς τὸν ὀμωνύμου αὐτῷ Ὀρακᾶ βασιλέα. Τοῦ Θουκυδίδου ἡ μήτηρ ὠνομάζετο ὀμοίως Ἡγησιπύλη, τοῦτο δὲ στηρίζεται ἐπὶ μόνῃ τῆς μαρτυρίας τοῦ Μαρκελλῖνου. Οἱ παραδεχόμενοι τὴν μαρτυρίαν ταύτην συμπεραίνουσιν ὅτι ἡ Ἡγησιπύλη αὕτη ἦν ἴσως ἐγγονὴ τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῆς ὀμωνύμου ταύτης γυναικός αὐτοῦ. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀναντιρρήτος που μαρτυρία δεικνύουσα τίς ἦν ἡ τοῦ Θουκυδίδου μήτηρ, καὶ πῶς ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐγένετο συγγενὴς τοῦ Μιλτιάδεος γένους. Ἐρρέθη δὲ ὅτι ὁ Θουκυδίδης ἦν συγγενὴς καὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐναργῶς ἀποδεικνύεται.

Μαρτυρία τις τοῦ Παμφίλου, σωθεῖσα παρὰ Γελλίῳ (XV. 23) λέγει ὅτι ὁ Θουκυδίδης ἦν τεσσαρακοντούτης ἐν ἀρχῇ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τ. ε. τῷ 431 π. X. κατὰ ταύτην ἐγεννήθη ἄρα τῷ 471 π. X. Οὗτος δὲ λέγει ὅτι ἔζησε καὶ εἶδε τὸ τέλος τοῦ πολέμου τούτου, τελευτήσαντος τῷ 404 π. X. Ὁ Κρύγερος πειράται ἵν' ἀποδείξῃ, ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ Μαρκελλῖνου, ὅτι ὁ Θουκυδίδης ἦν μόλις πέντε καὶ εἴκοσι ἐτῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου ὃν συνέγραψεν, ἀλλ' ὁ φιλόλογος οὗτος ἐπερείδεται ὑπεράγαν εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἐρμηνείας λέξεων τινῶν τοῦ συγγραφέως διαφορουμένων, καὶ ἄλλως παρ' ἄλλων ἐρμηνευομένων (E. 29. ἀισθανόμενος τῇ ἡλικίᾳ κ. λ.)

Ἐν τῷ τοῦ Ἀουκιανοῦ Ἡρόδοτος ἢ Ἡετίωνι εὐρηται διήγημα περὶ Ἡρόδοτος, καθ' ὃ ὁ Ἡρόδοτος ἀνέγνωσε τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶνις εἰς ἐπῆκοτον τῶν εἰς αὐτοῦ ἀπανταχόθεν συνηγμένων Ἑλλήνων. Ὁ Σουίδας (ἐν Α. Θουκυδίδης) προσθεῖται ὅτι ὁ παῖς ἐτι ὦν τότε Θουκυδίδης ἐτύχε παρῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ ἀκροατῆς τούτου γενομένου ἐδάκρυεν ἐκ φιλοτιμίας, ὅπερ προεδήλου τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ ἱστορικὴν δόξαν. Περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ὄλου τούτου διηγήματος ἐδίστασε πρῶτον ὁ Bredow. Ἐξοτὸς δὲ ἐπεκρίθη παρ' ἄλλων, πληρέστατα δὲ ὑπὸ τοῦ Dahlman ἀπορρίψαντος αὐτὸ ὡς μύθον. Ὁ Κρύγερος ἰσχυρίσθη διὰ πολλῶν καὶ μετὰ πολλῆς ζωηρότητος περὶ τῆς ὀρθότητος αὐτοῦ. Μὴ θεωροῦντες λόγον ἀξίον ὅτι δῆποτε περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἕκαστος πιστεύῃ, ἀρχοῦμεθα εἰς τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ ὑπερ' αὐτοῦ ἀμεσος ἀπόδειξις φαίνεται λιαν ἀσθενής, καὶ ὅτι ὑπάρχουσι πολλὰ εὐτυχεῖς ἀντιρρήσεις πρὸς ἀνατροπὴν αὐτοῦ.

Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνοῦσιος ὁ ἐπισημότατος τῶν συγχρόνων αὐτῶ ρητόρων λέγει ὅτι ἐδίδαξε τὸν Θουκυδίδην τὴν ῥητορικὴν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀντιφῶν ἐγένετο σύγχρονος τῷ Θουκυδίδῃ καὶ τρεσδύτερος αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν, δὲν ὑπάρχει ἀπιθανόν ὅτι γέγονεν ὄντως διδάσκαλος αὐτοῦ. Ἄλλ', ὡς ὁ Κρύγερος δεικνύει, ἡ ἀπόδειξις τούτου ἐξάγεται μόνον ἐκ τοῦ συγγράφματος τοῦ Ἀντιφῶντος τὸν βίον Καικιλίου, ἐν ᾧ συμπραίνειν ὅτι διήκουσεν πάντως ὁ Θουκυδίδης τοῦ εἰρημένου ῥήτορος, διότι ἐπαίνει αὐτόν. Ὁ Κικέρων (Βρούτ. 12) ὁμιλῶν περὶ τῆς εὐλογητικῆς τοῦ Ἀντιφῶντος παρατίθεται εἰς ἀπόδειξιν τὸν Θουκυδίδην ποιωῦν δὲ τούτο ἤθελε πάντως μνημονεῦσαι ὅτι ἐγένετο καὶ μαθητῆς αὐτοῦ ὁ Θουκυδίδης, ἐὰν ἐγένωσκειν ὅτι ὑπῆρξε τοιοῦτος. Ὁ Μαρκελλίνος, ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ Ἀντύλλου, λέγει ὅτι καὶ ὁ Ἀναξαγόρας ἦν ἐκ τῶν διδασκάλων τοῦ Θουκυδίδου, ὅπερ οὐκ ἀπίθανον ἐπειδὴ ὁ Ἀναξαγόρας διέμεινεν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον, ὁ Θουκυδίδης ἤθελον ἴσως ἵνα ἀφελθῆν ἐκ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ.

Ὅτι ὁ Θουκυδίδης, Ἀθηναῖος ὦν καὶ ἐκ καλοῦ γένους, καὶ οἰκῶν ἐν Ἀθήναις, ἔθνη ἦν ἡ ἑστία τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἀνετράφη καὶ ἐπαίδευσθαι ὅσον τὸ δυνατόν τελειότερον, οὐδέμια ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ὅτι δὲ εἶχε δεξιότατον νοῦν καὶ ἀνεπτυγμένην διάνοιαν, τὸ συγγράμμα αὐτοῦ ἐναργῶς δεικνύει. Ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ συγγραφῇ (Α. 105) λέγει ἡμεῖς ὅτι εἶχε μεταλλεῖα χρυσοῦ εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Θάσου μέρος τῆς Θράκης, καὶ ὅτι μέγα παρὰ τοῖς ὄδοι οἰκοῦσιν ἐδύνατο. Ἡ περιουσία αὐτῆ περιήλθεν αὐτῷ, κατὰ τινας, ἐκ τῶν προγόνων αὐτοῦ, κατ' ἄλλους δὲ ἦν αὐτῆ προξὲς τῆς γυναῖκος αὐτοῦ ἢ ἐνυμευθῆν εἰς Σκαπτὴν ὕλην. Ὁ Κρύγερος εἰκάζει ὅτι ὁ λαβῶν τὰ μεταλλεῖα ταῦτα παρὰ τῶν Θασίων Κίμων εἶχε συμφέρον ἐν αὐτοῖς, καὶ ἔδωκε μέρος αὐτῶν εἰς τὸν κλάδον ἐκεῖνον τοῦ γένους αὐτοῦ, εἰς ὃν ἀνήκεν ὁ Θουκυδίδης.

Ὁ Σουίδας λέγει ὅτι ὁ Θουκυδίδης κατέλειπεν υἱὸν ὀνόματι Τιμόθεον μνημονεῦσαι δὲ καὶ θυγάτηρ αὐτοῦ, ἣτις λέγουσιν ὅτι συνέγραψε τὸ ὄγδον βιβλίον τῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἱστορίας. Ὁ Θουκυδίδης ἦν ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀθήνησι συμβάντος λοιμοῦ προσβληθέντων καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκεῖνον ὅτινες ἰάθησαν ἀπ' αὐτοῦ.

Ὅτι ὁ Θουκυδίδης διεκρίθη καὶ ὡς ῥήτωρ ἐν ταῖς τοῦ δήμου ἐκκλησίαις δύναται τις εἰκάζει ἐκ τῶν ἐμφαινόμενων ἐν ταῖς παρεμβληθείσαις εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ δημηγορίας ῥητορικῶν αὐτοῦ πλεονεκτικῶν. Περὶ τούτου ὁμοῦ δὲν ἔχομεν ῥητὰς καὶ πίστεις ἀξίας μαρτυρίας. Ἐπιπέτησεν ὁμοῦ τὴν πατρίδα αὐτοῦ στρατιωτικῶς, διετέλεσε στρατηγὸς καὶ ἐπιπλοῖον διοικητῆς ἐν Θάσῳ, τῷ 424 π. Χ. ὅτε ὁ Εὐκλής, ὁ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων φύλαξ τῶν Ἀμφιπολιτῶν πεμφθεῖς, ἐξήγαγε βοήθειαν παρ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ καταλαβόντος τὰ ἔξω τῆς Ἀμφιπολείας μέρη Βρασιδοῦ, ὅστις φοβηθεῖς μὴ ἐπέλθῃ μεγαλήτερα δύναμις προέτεινε μετρίαν πρὸς τοὺς ἐν Ἀμφιπόλει οἰκόντας σύμβασιν, ἣτις ἐγένετο ἑτοιμῶς δεκτῆ, ὀλίγων Ἀθηναίων ἐν τῷ τόπῳ ὄντων καὶ τῶν ἄλλων μὴ θελησάντων ἀντιστῆναι τῷ Βρασιδῷ. Ὁ δὲ Θουκυδίδης μετὰ τῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν αὐτοῦ νηῶν κατέπλευσεν, ὅπῃ αὐτῆς ἡμέρας ἐν ἢ ἡ Ἀμφιπολίς παρεδόθη, εἰς Ἡῖονα τὴν παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἢ ἐσῶσεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἐχθροῦ (Α. 102 κλ). Ἐνεκα τῆς ἀποτυχίας τῆς σωτηρίας τῆς Ἀμφιπολείας ὁ Θουκυδίδης ἐφυγεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, ἴσως ἵν' ἀποφύγῃ αὐταρχότεραν ποίησιν, τὴν τὸν θανάτου, διότι αὕτη καταγινώσκειτο ἐν τοιαύταις ἀποτυχίαις, ἂν καὶ ὁ στρατηγὸς ἑπείδει

ὅτι ἦν αὐτῷ δυνατόν. Κατὰ τὸν Μαρκελλίνον, ὁ Κλέων, μέγα τότε δυνάμενος ἐν Ἀθήναις καὶ ὑπὸ τοῦ δήμου εὐνοουμένου, διήγειρε κατὰ τοῦ ἀνοτιχίου στρατηγῶ ὑποψίας. Ὁ Θουκυδίδης (Ε. 26) λέγει ἀπλῶς περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι διετέλεσεν ἐξόριστος ἐκ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος εἰκοσὶν ἔτη μετὰ τὴν εἰς Ἀμφιπολιν στρατηγίαν, ἀλλὰ δὲν ἐξηγεῖ ἐὰν ἡ φυγὴ αὐτοῦ ἦν ἐκούσια ἢ ὑπὸ τῆς πόλεως καταγενομένη αὐτῷ δι' ἡν εἴπομεν ἀποτυχίαν. Ἐὰν ἦν αὕτη ἐκούσια, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι δὲν ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, γινώσκων ὅποια τύχη περιέμενεν αὐτόν ἐπιστρέφοντα. Φέρονται διάφορα μὲν ἀλλὰ οὐκ καὶ πίστεις ἀξία λεγόμενα περὶ τῶν τόπων ἐν οἷς κατὰ τὸ διάστημα τῆς φυγῆς αὐτοῦ διέμενεν. Ἐννοοῦμεν δὲ ὅτι δὲν διέμενε βέβαια εἰς μέρη ὑπὸ τὴν κυριότητα τῶν Ἀθηναίων διατελούντων ἐπειδὴ δὲ ἐπετῆρει πάντα τὰ κινήματα τοῦ δὲν ἐξενάγραψε πολέμου διέμεινε πιθανὸν ἐν χώραις συμμάχων τῆ Σπαρτῆ. Ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ῥήσεων ἐξάγεται ὅτι κατὰ τὴν φυγὴν αὐτοῦ διέτριψεν ἐπὶ μακρὸν ἥτις ἐν Πελοποννήτῳ, ἢ ἐν χώραις ὑπὸ τὴν ἐπιβροχὴν αὐτῆς διατελούσαις (Ε. 26). Τὸ δὲ συγγράμμα αὐτοῦ ἁποτέλεσμα τῆς ἰδίας αὐτοῦ πείρας καὶ τῶν ὑστερον ἰδίων αὐτοῦ παρατηρήσεων. Ἡ λεπτομερὴς περιγραφή τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς περιχώρου αὐτῆς παρέχει ἡμῖν ἀφορμὴν, ἵνα μετὰ πάσης πιθανότητος συμπεράνωμεν ὅτι διέγινω τὰ κατ' αὐτὰς αὐταῖς ὅμοια. Ἐὰν ὄντως ἐπεσεκέφη τὴν Σικελίαν, πιθανὸν ὅτι μετέβη καὶ εἰς μέρη τινὰ τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας. Ἀνόνομος τις βιογράφος λέγει ὅτι ὁ Θουκυδίδης διέτριψε καὶ εἰς Σύβαριν. Λιαν τολμηρὰ φαίνεται ἡ εἰκασία τινῶν ὅτι δῆθεν ὁ Ὀλορος μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Θουκυδίδου μεταώκησαν εἰς Θουρίους, ἀποτελέσαντες μέρος τῆς ἐκεῖσε ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐκπεμφθεῖσας ἀποικίας τῷ 443 π. Χ. καὶ ὅτι ἐκεῖ ἐνέτυχον αὐτῷ παιδί ἔτι ὄντι ὅτι τῆ Ἡρόδοτος καὶ ὁ ῥήτωρ Λυσίας. Ὁ παρὰ Μαρκελλίνῳ Τίμιος λέγει ὅτι ὁ Θουκυδίδης ἐν τῷ χρόνῳ τῆς φυγῆς αὐτοῦ διέτριβεν ἐν Ἰταλίᾳ. Ἐὰν ὁ Τίμιος ἐννοῖ ἅπαντα τὸν χρόνον τῆς φυγῆς αὐτοῦ, ἡ μαρτυρία αὐτοῦ ἔστιν ἀπαράδεκτος, ὡς ἀντιβαίνοσα πρὸς τὸ ἐξαγοόμενον τῆς ἀνωτέρω παρατηρήσεως ῥήσεως αὐτοῦ τοῦ Θουκυδίδου. Ὁ Τίμιος καὶ ἄλλοι ἐτι βεβαίουσιν ὅτι ὁ Θουκυδίδης ἐτάφη ἐν Θουρίοις. Ὁ Κρύγερος λέγει πρὸς τούτο ὅτι ἐὰν ὁ ἱστορικός οὗτος διέτριψεν ἐν Θουρίοις ἐπὶ τινα καιρὸν, δὲν φαίνεται παράδοξον τὸ ἐπινοῆσθαι διήγημα ὅτι καὶ ἐτάφη ἐκεῖ, ἔθνη εἶχεν ἴσως παρασκευαῖαι καὶ μνήμα πρὸς ταφὴν αὐτοῦ. (ἀκολουθεῖ).

Περὶ ἀναβέσεων (Συγγραμμάτων).

Ἀνάβησις ἐστὶ τὸ ἀναγράφειν βιβλίον ὑπὸ τὴν προστασίαν τινός. Αἱ δ' ἀνάβησεις ἐκ παλαιότατου συνειθίζοντο. Οὕτως ὁ Δουκρήτιος ἀνέθηκε τὸ περὶ φύσεως τῶν δέντων πόημα αὐτοῦ εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Μεμμίου Γεμμέλλου ὁ δὲ Κικέρων ἀνατίθησι τὰ συγγράμματα αὐτοῦ εἰς φίλους ἢ συγγενεῖς, ὁ Ὄρατιος τὴν ποιητικὴν τέχνην εἰς τοὺς Πείσιονας, καὶ ὁ Βιργίλιος τὰ γεωργικὰ εἰς τὸν Μαϊκίανον. Θαυμαστικῶς ἡ εὐγνωμοσύνη, ἀνάγκη ἐπιδείξεως δημόσιας τῆς περὶ τινος ὑπολήψεως ἡ ἀρρωστίως, ἐπιθυμία πορισμοῦ βιοθήματος, ἡ εὐτελοῦς κολακείας τῆς ἐξουσίας, ἡ τοῦ νὰ καταστήσῃ οἰκίτημον τὸν πλούτον, γελόια ἐπιθυμία νὰ πιστώσῃ τις ὅτι κέρηται τὴν εὐνοίαν ἢ οἰκείότητα ἀνδρῶν ἐξόχων ἢ περιφθμών, ὧφ ὦν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν γινώριζεται, τοιαῦτά τινα αἰσθήματα ἡνωμένα, συγκεχυμένα, κερωρισμένα, ἐνέπνευσαν τὴν ἀπειρον πληθύν τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων γνωστῶν ἡμῖν ἀναβέσεων. Ὁ ἱστορικός τῶν ἀναβέσεων! ἀναμφιβόλως τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἡδύνατο νὰ παράσχῃ λεπτομερείας δικηκίας. Ἐπάρχουσιν ὁμοῦ ἐξαίρεσις. Οὕτως ὁ περίφημος φιλόλογος Μυρὲτ ἐξέθηκεν ἐν ταῖς ἀναβέσει σχεδὸν ἅπαντας τὴν βιογραφίαν ἑαυτοῦ. Ὁ Σκαλιήρος ἀνέθηκεν εἰς τὸν Κῦραν τὸ παράρτημα τοῦ Βιργιλίου. Ἡ ἀναθετικὴ ἐπιστολὴ αὐτοῦ εἶναι λιαν ἀξιόσημειωτος, ὡς καὶ αἱ ἀναβέσεις τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἰούστου Λιψίου, Κασαυθῶνος, Γροτίου, Ἐνισίου καὶ ἄλλων. Ὁ Ρουσαρδος ἀνέθηκε τὸς Ἐρωτας αὐτοῦ εἰς τὰς Μούσας ὁ δὲ Ἀριστοῦ ἀνέθεσε τὸν Μανιώδη Ὀρλάνδον εἰς ἡγεμόνα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας, ἀνίκανον νὰ ἐκτιμῆσθαι τὰς καλλονας αὐτοῦ. Τίς δὲν αἰσθάνεται λύπην ζωηρὰν βλέπων τὸν Τάσσον ἀπευθύνοντα ἐμφαντικῶς ἀνάβησιν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἡγεμόνα τῆς Φεβρόρδας, ἡγεμόνα ἄνευ μεγαλείου, ἄνευ ψήλοφροσύνης, ὧφ οὐ μετ' ὀλίγον ἠναξιοπάθησεν; Οὐκ ἦττον τίς στένει, ὅτε ὁ ζωγράφος τῆς Ῥωμαϊκῆς ὑπερηφανίας, Κορνήλιος,

ὅστις εἶχεν ἤδη ποιήσει τὸν Σιδ καὶ τοὺς Ὀρατίους, δημοσιεῖον τοῦτο τὸ τελευταῖον δράμα, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ καρδινάλιου Ῥισελιέρος, εἰς ἀνοτιχίου, ὁμολογητοῦ, ἐξευτελιζέτο ἄπασα σχεδὸν ἡ Γαλλία, καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς πρῶτος, ἀνευθουριάτως διεκλήρυξεν ὅτι ἡ ὄρωμένη ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ μεταβολή, ἐξ ὄτου ἐκτίσαστο τὴν φερέτιμον εὐμένειαν τῆς Α. Ε. ἐμπνέει αὐτῷ ὁσάκις εὐδοκεῖ νὰ προσφέρῃ τῇ Α. Ε. τὰς ὑποκλίσεις αὐτοῦ. Οὐδ' ἀρκεῖται εἰς τοῦτο, οὐδὲ περιορίζεται νὰ κῦπη κατ' ἑαυτὸν εἰς τὴν κονίσσαλον, ἐρπαι μέγρη ποιήσεως, προστιθεῖς ὅτι ὁ καρδινάλιος ἐξευγενίζει τὸν σκοπὸν τῆς τέχνης, ἐπειδὴ ἀντι τοῦ ἐπιδιώκειν τὸ ἀρέσκειν τῷ κοινῷ, τὸ καθῆκον τῶν πεπαιδευμένων εἶναι τοῦ λοιποῦ ν' ἀρέσκωσιν εἰς τὸν προθυποῦργον καὶ νὰ τέρωπων αὐτόν. Καὶ ὅμως ὁ Σιδ οὐδόλως ἔσπερξεν αὐτόν, καὶ ὁ πορφόρον περιβεβλημένος δεσπότης, πᾶν εἶδος ματαιότητος καὶ ἀλαζονείας ἔχων, οὐδόλως ἠυδόκασε νὰ δικαιοῖσιν εἰς τὸν Κορνήλιον τὴν ἐπιτυχίαν ἐκεῖνον τοῦ ἀριστοουργήματος. Ἡ ἀναθετικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Κίωνα εἶναι οὐκ ἥττον παραξενὸς διὰ τὸ ὑφὸς ἢ διὰ τὰς ιδέας. Ὁ πρέεδρος Μοντῶρον, ἐντελὸς σήμερον λελησμονημένος, τῆθεται ἐν αὐτῇ τῇ ἐπιστολῇ ἐπὶ τῆς αὐτῆς τῷ Αὐγούστῳ αὐτοκράτορι βαθμίδος. Αὕτη ἡ φιλοφροσύνη ὠφέλιπε τὸν συγγραφέα διὰ δεκαετιολίων φράγκων, καὶ ἐξ ἐκεῖνου τοῦ χρόνου ἠνάσασαν τὰς ἀναθετικὰς ἐπιστολάς à la Montauron. Αὕτη ἡ σύγκρισις ἀνθρώπου τοσοῦτον ἀσήμερον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Αὐγουστον σκανδαλίζει λιαν δικαιοῖσιν τὸν Βολταῖρον ἀλλ' ὁ πατριάρχης, αὐλικὸς ὅσον καὶ φιλόσοφος, δὲν ἀποκαλεῖ τὸν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν la Popelinière Pollion; δὲν ἀνατίθησι τὸν Ταχρέδον εἰς τὴν Κ. Πομποδούρ; Ἀλλ' ἔτι ἡ κολακεία αὐτοῦ εἶναι ἀπειράκις λεπτοτέρα τῆς τοῦ Κορνήλιου, καὶ ὅτι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καλαίσθησις συγκρούπουσιν, ὅσον ἐνεστι, τὸ κατὰ τῆς ἀξίας τοῦ χαρακτηριστοῦ πραχθὲν σφάλμα. Ὁ Σκαβῆρον ἀνέθηκε τὸ κωμικὸν μυθιστόρημα αὐτοῦ εἰς τὸν συμβοηθὸν ἱερέα καὶ ἐννοεῖται διατῆ. Ἀνατίθηται ἐτι εἰς Λουδοβίκον ἰδ' τὴν κωμωδίαν Δὸν Ἰάφεθ τῆς Ἀρμενίας. « Μεγαλειότητα, γράφει πρὸς τὸν βασιλέα, θέλω προσπαθῆσαι νὰ πεῖσω τὴν Γ. Μ. ὅτι αὕτη δὲν ἤθελε σφάλει εὐεργετοῦσά με κατὰ τί. Ἐάν τι μὲ εὐαργέτης, ἤθελον εἶσθαι εὐθυμέτερος ἑμαυτοῦ ἢ ἡμῖν εὐθυμέτερος, ἤθελον συντάττει χαριστέρας κωμωδίας ἢ συντάττον χαριστέρας κωμωδίας, ἢ Γ. Μ. ἤθελε πλεῖστορον τέρωπεσθαι ἢ ἡ Γ. Μ. ἤθελε εὐχαριστηθῆ, τὸ ἀργῦριον αὐτῆς δὲν ἤθελεν ἀπολεσθῆ. » Ὁ ἰθ. αἰὼν, φιλόσοφος καὶ εὐαίσθητος, προήγαγεν εἶδος ἀναβέσεων ἀποφθεγματικῆς καὶ περιπαθοῦς.

Σημειώσωμεν ιδέας τινὰς ἰδιορῥύθιμους αἰτινας ὠδηγητῶν τινος τῶν συγγραμμένων εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν προστατῶν ὅς ἢ θέλησαν νὰ δώσωσιν εἰς τὰ βιβλία αὐτῶν. Καθηγητῆς τῆς Σορβόννης, ὀνόματι Ἰαλιερίνος, ἐδημοσίευσε τῷ 1645 θεολογίαν σχολαστικὴν, ἀναβέσας αὐτὴν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι. Συγγράμματα δ' ἀναθεθέντα τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ γνωρίζομεν τὴν Παλαιὰν Ἀκαδημίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ, γερμανοῦ καθηγητοῦ, I. Σπίτζελ, καὶ ἓνα τόμον, ἐξεληθὸντα ἐκ τοῦ καλῆμου σχολαστικοῦ τινος μονάρχου, ὅστις δὲν ἐγνώριζε μήτε νὰ γράφῃ μήτε νὰ βασιλεύῃ, Ἀναίρειον, ἢν Ἰάκωβος Αὐσ διεύθυνε κατὰ πραγματείας τοῦ Σωσιανοῦ Βορστίου. Γεγονὸς ἀκούωντος μοναδικὸν καὶ σημεῖον ἑμπαρόδως εἶναι, ὅτι ὁ τυπογράφος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας δὲν συνῆνεσε τὰ τυπώσῃ τὸ συγγράμμα τῆς Α. Μ. πρὶν προπληρωθῆ. Τὰ τῇ ἁγίᾳ Παρθένῳ ἀναθεθέντα βιβλία εἶναι ἀρκετὰ πολυάρθιμα τῇ Δεσποίνῃ ἡμῶν ὁ μέγας Ἀλβέρτος προσήγαγε τὰ πλεῖστα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, καὶ ὁ Ἰησοῦιτης Βουργάδερ τὴν πολεμικὴν θεολογίαν αὐτοῦ. Πολυγράφος δὲ τις ἀκαθαρτὸς συγγραφεὺς τιμώμενος εἰσέτι παρὰ τισιν ἀνάγινώσταις δυτικοῖς, ὁ Ἀρξέλιος, ἀνέθετο ἐν τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ εἰς τὸν φύλακα ἄγγελον. Ὁ ὁμοῖος ἀνέθηκε τῆς Ἀνεξαρθῆτους ιδέας αὐτοῦ εἰς πάντας τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ἐχθρούς. Τινος τῶν συγγραφεῶν ἀνέθηκαν τὰ συγγράμματα εἰς ἑαυτούς: δράμα πολυγράφου φιλοπόνου, ἐμπειπηκότος εἰς ἀφάνειαν, Δελίσιον Σάλες, φέρε ἂντι πάσης ἀναθετικῆς ἐπιστολῆς τὰς ἐξῆς δύο μονοσυλλάβους λέξεις: A Moi (ἑμαυτῷ). Τραγωδία τοῦ Ἰωάνη Λερυαγιέρ Ἠράδη (Ἀρσάκις, βασιλεὺς τῶν Παρθῶν, ἐν Χαρισίαις 1666), ἀναθετεῖται εἰς αὐτὸν τὸν συγγραφεὰ παρὰ τοῦ τυπογράφου, ὅπερ ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ συγγράμματι φαίνεται. Βιβλιογράφος τις τοῦ Λουζδούνου, Ἀδς Ῥίος, ἀνέθηκε τῷ ἵππῳ ἐν

τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ. Μνημονεύομεν προστούτοις ὡς ἀνάθεσιν παραδόξον δράματός τινος τοῦ 15' αἰῶνος, ἐπιγραφομένου τὸ μαρτύριον τοῦ ἀγίου Ἰακώβου, ἀναθεθεῖν ἐν τὸν ἀπόστολον οὐτίνος φέρει τὸνομα.

Ἐπὶ μνημείων δὲ λέγεται ἰδρύειν, ἰσάνασι, ἐγείρειν, ἀνατίθεσθαι. Ἰδρύειν ναὸν, μνημεῖον, ἰσάνασι ἀγαθὸν, ἢ καὶ τι ἰδιαίτερον οἰκοδόμημα, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι καθιερόντες τοιαῦτά τινα εἰδικῶς εἰς μίαν ἢ πολλὰς θεοτήτας ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μετέχον κοινῇ τοῖς θεοῖς ταύτης τῆς τιμῆς. Ἡ εὐγνωμοσύνη, ὁ φόβος, ἡ κολακεία ἱδρυσαν ναοὺς τεύχων βασιλευσὶ τῆς γῆς, τοῖς ὑπὲρ πατρίδος πεσοῦσι, τοῖς κατακτῆταις, τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι, καὶ ἐν γένει τοῖς δόξαν τινὰ κτισσαμένοις. Εὐαίριθμοι λαοὶ ἐποιήσαντο μέλζονα χρῆσιν τῆς ἀνάθεσεως ἢ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ἅπαντες αὐτῶν οἱ ναοί, ὧν τὰ ἐνάθεσιν ἠδυνήθησαν νὰ σπουδάσῃσι, δίδουσιν ἡμῖν μαρτύρια πειστικά. Ταῦτη τῇ θρησκευτικῇ συνηθείᾳ ὀφείλεται σήμερον ἢ μετὰ βεβαίότητος γνώσις τῆς μακρῆς σειράς τῶν βασιλείων χώρας ἢ τῆς ἐπολιτίσε τὴν Ἑλλάδα, δούσα αὕτη τὰς τέχνας καὶ τὴν βιομηχανίαν αὐτῆς. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐμιμήθησαν τὴν Αἰγύπτου, ἐγείροντες μνημεῖα δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ παντὸς εἶδους εἰς τὰς θεοτήτας, καὶ μέγλη τιμὴ ἐθεωρετο τὸ νὰ ἐκλεχθῆ τῆς ὅπως γράφῃ τὴν ἀνάθεσιν μνημεῖον σπουδαίου. Κατὰ Τάκντον, οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο εἰς τὴν τύχην τοῦ Σύλλα πρὸς συμπλήρωσιν τῆς δόξης αὐτοῦ ἢ τὸ δυνήθηναι ν' ἀναθεσθῆ τὸ Καπιτώλιον ἀλλ' αὕτη ἡ εὐτυχία ἀπέκειτο τῷ Λουκατίῳ Κατούλω. Ὁ Τίτος ἐτέλεσεν ἐπίσημον ἀνάθεσιν τοῦ Κολυασιῶν, ἧτις ἦν τὸ χαράξαι ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν Ῥωμαϊκῶν μνημείων τὸνομα τοῦ ἀνατιθέντος. Διὰ τούτο εἰσέτι ἀναγνωσκета τὸνομα τοῦ Ἀγρίππα ἐπὶ τοῦ ἐξωτεριοῦ διαζώματος τοῦ Πανθέου. Οὐ μόνον ἐκαστῶ τῶν τῆς ἐιδωλολατρίας θεῶν ὑπῆρχον τότε ναοί, ἀλλὰ συχνάκις ἀνήγειρον πολλοὺς δι' ἐκάστην ἰδιότητα τῆς αὐτῆς θεοτήτος οὕτως ὑπῆρχον ναοὶ ἀνεγρηγόρον Διὶ τῷ Σεράπι, Διὶ τῷ Ὑψιβριεστη, Διὶ τῷ Στήσιον κτλ. Αἱ ἀνάθεσις αὐταὶ ἐγένοντο μετὰ θυσιῶν, παιδιῶν, εὐχῶν, καὶ ἐντεθθεν προέκυπτον περιοδικαὶ ἑορταί. Ἐνίοτε ἢ ἀνάθεσις ἐγένετο ὑπὸ τυπὸν γενικὸν καὶ ἀπόλυτον. Δ. Ο. Ν. (Deo optimo maximo—θεῷ ἀρίστῳ μεγίστῳ). Δ. Μ. (Dii Manibus daemoui χθονίοις). Οἱ Ἰουδαῖοι ἐορτάζουσι κατ' ἔτος τὰ ὑπὸ Ἰούδα τοῦ Μακαβαίου διαταχθέντα ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Δ. Σ.)

Σ. Σ. Ἰδὲ καὶ ἐφ. Μαθητῶν ἀρ. 16. σελ. 61.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Μετ' εὐχαριστήσεως μεγίστης ἐμάθομεν ὅτι ἀντι τοῦ πρώην Μακαριατάτου Κυριλλου, ἀρτίως ἀποθανόντος, οἱ Κύπριοι Ἀρχιεπίσκοπον ἐξελέξαντο τὸν ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ διάκονον Μακάριον.

Πρώτην ἦδη φορὰν ὁ Κύπριος λαὸς ὁμογνωμονεῖ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀνωτάτου ἀρχοντος τῆς πατρίδος του, καὶ ἡ ἰδία τοῦ τόπου ἱστορία τὴν τοιαύτην ἀπάντος τοῦ λαοῦ ὁμογνωμοσύνην δὲν ἔθελε παύσει ν' ἀναφέρῃ ὡς ἐν τῶν ἀξιοσημιότερων συμβάντων.

Ὁ ἐνάρετος Μακάριος πολὺν ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ διατελών χρόνον τοσαύτην ἐκτίσαστο ἐφ' ὄλων τῶν ἐν Κύπρῳ γενῶν ὑπόληψιν, ὡστε χηρευσάντων μητροπολιτικῶν ὀρώνων πρῶτος προσκαλεῖτο εἰς τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, καὶ τὸν τοῦ Κιτίου νὰ λάθῃ ὀρόνον, καὶ τὸν τῆς Κηρυκείας, ἀλλ' οὐδέτερον δὲν ἐδέχετο. Καὶ ἦδη δὲν ἤθελεν πράξει τὸ αὐτό, ἀλλ' ἀπάντος τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ τῆς νήσου ἐγερθέντος καὶ ἐν μιᾷ φωνῇ εἰπόντος τὸν Μακάριον ὀλεσμεν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ μόνον τὸν Μακάριον, δὲν ἠδυνήθη νὰ φανῆ βαρυήκοος εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν τῆς πατρίδος του.

Τὴν τοιαύτην τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου ἐκλογὴν ἐπικινούντες εὐχόμεθα καὶ τοῦ λοιποῦ ἐν ταύταις μεγάλας περιστάσεσιν ἀείποτε πρὸς τὰ καλὰ νὰ δεικνύῃ τὴν ἑαυτοῦ ὁμόνοιαν. Τὸν δὲ νῦν Ἀρχιεπίσκοπον θερμῶς παρακαλοῦμεν ἄξιος νὰ φανῇ τῆς τοῦ ἔθνους του ἐκλογῆς, περὶ ὄλων ἐν γένει φροντίων, μάλιστα δὲ περὶ τῆς διαδόσεως τῶν φώτων, ἅπαντα τὰ μέχρι τοῦδε κακῶς ἐξοδευόμενα ἐκκλησιαστικὰ πλοῦτη μεταχειριζόμενος.

Ἀθαν. Σακελλάριος.

— Δ' Υ. Β. διατάγματος συγκαλοῦνται ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία τὴν 25 Ὀκτωβρίου.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Ἐάν, ὦ τοῖς συγγενέσιν ἡμῖν πάσι ποθεινοτάτῃ Ροζάνα, ὃ ἐν ἀκμῇ ἡλικίας ὀδυνηρότατος ἐπελθὼν σοι θάνατος δὲν εἶχεν ἕως τοῦ νῦν τὴν καρδίαν ἡμῶν ὑπερβαλλούσης ὀλίψεως πεπληρωμένην, καὶ ἐάν τὰ ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου ἐκάστοτε καταβρέοντα δάκρυα δὲν ἐθάμβουν τὰς ὄψεις ἡμῶν, καὶ ἡ χεὶρ δὲν ἔτρεμε, ἠθέλαμεν ἀπὸ καιροῦ ἤδη πλέξει τὸν ἐπάξιον τῶν παντοίων σου ἀρετῶν ἔπαινον, καὶ καταδείξει τὸ μέγεθος τῆς ζημίας, ἣν ἡ ἐκ τῶν προσκαιρῶν μετὰστασις σου ἐπήνεγκε τῷ ἀγαθῷ σου συζύγῳ καὶ τοῖς φιλάτοις, καὶ τὴν ὀδύνην εἰς ἣν περιέστησαν πάντες οἱ ἐγνωκότες τὸ ἦθος καὶ τοὺς τρόπους σου, ἀπὸ καρδίας ἀγαθωσύνην καὶ ἀνατροφῆς τελειότητα ἐκπηγάζοντα ἀδυνατοῦντες ἐκ τῶν εἰρημένων αἰτίων ἵνα τὴν εἰκόνα τοῦ βίου σου διαγράψωμεν τό γε νῦν ἔχον, παραδεχόμεθα εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν τὴν ἐπομένην εὐσύνοπτον τῶν κατὰ τὴν θανήν σου φίλου καὶ οἰκείου ἔκθεσιν, οὐδὲν ἄλλο προστιθέντες εἰμὴ στεναγμὸν σπαραξικαρδίου ὀδύνης καὶ δάκρυα συγγενικῆς ἢ μάλλον ἀδελφικῆς ἀγάπης, δι' ὧν καταβρέχονται οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν τε καὶ πολλῶν διμηνίαν σχεδὸν ἤδη. Δ.Π.

Ἐκτακτος, ὡς γνωστὸν, ὁ θάνατος καὶ ἡ ταφὴ τῆς μακαρίτιδος Ροζάνης Πέτρου Κλάδου, ἔκτακτος καὶ ἡ νεκρολογία αὐτῆς!

Ἐγεννήθη ἡ μακαρίτις ἐν Λεβαδείᾳ τὴν 16 Ἀπριλ. τοῦ 1812 ἔτους ὀρθόδοξος ἐκ γονέων ὀρθόδοξων. Μεύασα δὲ ἐναέτις ὄρφανή μητρὸς καὶ υἱοθετηθεῖσα παρὰ τῆς ἐν ἀκμῇ μὲν τότε οὔσης καὶ συζύγου μετὰ ταῦτα γενουμένης τοῦ ἀοιδίμου Ἰωάν. Κλάδου, ἐν παρακμῇ δὲ νῦν ἐπιζώσης καὶ θρηνοῦσης τὴν ἀπώλειαν τῆς Τατιανῆς, ἔλαχεν ἐν αὐτῷ τῷ οἴκῳ οὐ μόνον ἀνατροφῆς ἀναλόγως πρὸς τὴν τότε ἐποχὴν, ἀλλὰ καὶ μνηστῆρος καὶ συζυγοῦ ὅλως εἰς αὐτὴν ἀρωσιωμένου, τοῦ δυστυχοῦς ἤδη Πέτρου Κλάδου. Καὶ ὁ μὲν ἀρβῶν αὐτῶν ἐτελέσθη τὸ 1830 ἔτος. Μετὰ ἐπτὰ δὲ ἔτη, τὰ ὅποια ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ ἀκρᾷ ἀρωσιώσει διήλθον, ἤτοι τὸ 1837 ἔτος, ἐτελέσθη καὶ ὁ νόμιμος αὐτῶν γάμος, ὅστις ἔσπευε καὶ ὑπερῆυξε τὴν ἀρωσίωσιν καὶ εὐδαιμονίαν των, καὶ τοῦ ὁποίου οἱ καρποὶ ἐγένοντο τρεῖς ἐπιζῶντα καλὰ τέκνα.

Ἀλλ' αἴφνης τὴν 6 τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου, ἐνακηψάσης καὶ ἐν Ἀθήναις τῆς τρομερᾶς νόσου χολέρας, προσεβλήθη, ὡς ὑπὸ κεραυνοῦ, ἡ μακαρίτις, καὶ ἐντὸς 24 ὥρων, ἤτοι τὴν 7 Αὐγούστου τοῦ 1854 ἔτους, μετὰ τρομερᾶν ἀγωνίαν, μετέστη πρὸς Κύριον, ἀφήσασα σύζυγον μὲν ἀπαραμύθητον, μητέρα δὲ περίλυπον, τέκνα ὄρφανὰ μητρὸς καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους τεθλιμμένους.

Ὁ δυστυχὴς αὐτῆς σύζυγος, μὴ δυνήθεις τότε ἐνεκα τῶν περιστάσεων νὰ τελέσῃ τὴν κηδείαν τῆς, ὅπως ἔπρεπε καὶ ὅπως ἐπεθύμει, ἀπεφάσισε νὰ τὴν συγχωνεύσῃ μετὰ τοῦ μνημοσύνου αὐτῆς. Διὸ καὶ ἐξέδωκε τὴν προπαραλθούσαν ἐβδομάδα τὸ ἐπόμενον συγκινητικὸν εἰδοποιητήριον.

« Κατὰ τὴν ἐβδόμην μηνὸς παρελθόντος, τὸ σκληρὸν τοῦ θανάτου δρέπανον ἀναρπάσαν αἴφνης ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου τὴν περιημένην μοι σύζυγον Ροζάνην, μετὰ ὀκτωκαιδεκάτῃ εὐδαιμόνῃ συμβίωσιν, ἀφῆκε μὲν ἐμὲ μόνον εἰς τὴν μάταιον τοῦτον κόσμον, ἐστέρησε δὲ τὰ τέκνα ἡμῶν τῆς μητρικῆς φροντίδος καὶ περιθάλψεως. Αἱ περιστάσεις δὲν συνεχώρησαν τότε, τοῦ φοικαλέου νοσήματος ἐντήρηστος, νὰ τελέσω τὰ τῆς κηδείας τῆς ἀξιοπρεπῶς, καὶ κατὰ χρέος καὶ κατὰ τὴν ἐρεσιν τῆς καρδίας μου. Ὑπελείθη μοι ἡ τῶν νενομισμένων μνημοσύνων ἱερά τελετή, ἣτις θέλει ἐκτελεσθῆ τὴν προσεχῇ Κυριακῇ 26 λήγοντος μηνός, περὶ τὴν 8 ὥραν Π. Μ. ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἀγίας Βιρῆνης, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς Μακαρίτιδος.

Ὅθεν, παρακαλῶ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν τελετὴν ταύτην.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1854.

Ὁ δυστυχὴς σύζυγος Πέτρος Ι. Κλάδος.

Τὴν προπαραλθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ἐκκλησίᾳ τὰς Ἀγίας Βιρῆνης καὶ ἡ κηδεία καὶ τὸ μνημοσύνον τῆς μακαρίτιδος Ροζάνης ἀξιοπρεπέστατα καὶ κατανοκτικώτατα, ἱερουργούντος τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀργολίδος Κ. Γερασίμου Παγῶνη, ὅστις καὶ ὠμίλησε μετὰ τὸ τέλος τοῦ μνημοσύνου εὐλόγησεν κατὰ τὰ ἐκτελέσθη εἰς τὴν περιστάσιν, καὶ παρόντων πολλῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Μετὰ τὸ μνημοσύνον τοῦτο ἐτελέσθη καὶ ἕτερον παρὰ τῷ τάφῳ τῆς μακαρίτιδος, ὅπου συνωδύθη ὁ δυστυχὴς σύζυγος ὑπὸ πλήθος συγγενῶν καὶ φίλων, καὶ ὅπου ἐξεφωνήθη ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου τῆς βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν Κυρίου Χαριθόμου Δραγάτη, τὸ ἐπόμενον συγκινητικώτατον λογιόδιον.

« Ἀπ' ἐμοῦ ἀπίστησαν ἀδελφοί μου, ἐγνωσαν ἀλλοτρίους ἢ ἐμὲ οἱ φί-

λοι δὲ μου ἀνελεήμονες γέγοναν, καὶ οὐ προσηγορεύσαντό με οἱ ἐγγύ-
«τατοί μου, καὶ οἱ εἰδότες μου τὸ ὄνομα ἐπελάθοντό μου γείτονες οἰ-
«κίας, θεράποντες, θεράπαι αιτα μου, ἀλλογενῆς ἐγενόμην ἐναντίον αὐ-
«τῶν θεράποντα δὲ μου ἐκάλεσα καὶ οὐχ ὑπήκουτέ μου, σὺ δὲ δὲ μου
«ἐδέετο αὐτοῦ. Ἐβδελύξαντο δὲ με οἱ εἰδότες με· καὶ οὐδ' ἠγάπων, ἐπα-
«νέστησάν μοι. Ἐν δερματί μου ἐπάτησαν σάρκες μου, τὰ δὲ ὀστά μου
«ἐν ὀδοῦσιν ἔχεται. Δέομαι δὲ ταρῆς καὶ οὐ τυγχάνω. Ἐγγίσατέ μοι,
«ελεήσατέ με, ὦ φίλοι, ἐλεήσατέ με· χεὶρ γὰρ Κυρίου ἐστὶν ἡ ἀψυμένη
«μου. » Ἰωβ, ἐν κεφ. 16.

Τίς δὲν ἀναγωνίζει ἐν τοῖς ῥήμασι τούτοις λαλοῦσαν αὐτὴν τὴν ἀρ-
«τίως καὶ ἐν ἀκαρεῖ ὄσμᾳ γενομένην τοῦ τρομερωτέρου τῶν νοσημάτων
καὶ ἐνώπιον ἡμῶν ἤδη ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ κειμένην, τὴν
μακαρίτιδα, λέγω, Ροζάνην; Τίτος, καὶ πρὸ πάντων τοῦ δυστυχοῦς καὶ
τεθλιμμένου αὐτῆς συζύγου, ἡ καρδία δὲν σπικρᾶσεται, ἀναλογιζομένου
τὴν κεραυνοῦ δίκην ἐνσκήψασαν αὐτῷ ἀπαραμύθητον συμφορᾶν; Ἀλλὰ
καὶ τίς δὲν πρέπει νὰ παρηγορῆται, ἀνακαλῶν ἀπαύστως εἰς τὴν μνή-
μην τοῦ τὰ ῥήματα ταῦτα «ἐγγίσατέ μοι, ἐλεήσατέ με, λέγει, ὦ φίλοι,
ἐλεήσατέ με, χεὶρ γὰρ Κυρίου ἐστὶν ἡ ἀψυμένη μου» χεὶρ Κυρίου, ἀ-
δελφοί, θέλοντος νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν καὶ ὑπομονὴν τοῦ δικαίου Ἰωβ,
διότι «πειρατήριόν ἐστὶν ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὡς περ μι-
«σθίου αὐθημερῶν ἡ ζωὴ αὐτοῦ,» ὡς ὁ ἴδιος Ἰωβ λέγει, ἤψατο αὐτοῦ,
παραδοῦσα αὐτὸν τῷ ἐχθρῷ τοῦ θεοῦ πλάσματος, καὶ δοῦσα αὐτῷ τὴν
ἐξουσίαν πάντων τῶν περὶ αὐτὸν καὶ πάσης σαρκὸς αὐτοῦ, καὶ μόνον τὴν
ψυχὴν αὐτοῦ διαφυλάξασα. Χεὶρ Κυρίου καὶ ἤδη, θέλοντος νὰ δοκιμάσῃ
τὴν πίστιν καὶ ὑπομονὴν τοῦ δυστυχοῦς τούτου, ἤψατο τοῦ προαφιεστά-
του αὐτῷ ὄντος, τῆς προσφιλεστάτης αὐτῷ συζύγου, παραδοῦσα αὐτὴν
τῷ τρομερωτέρῳ νοσήματι καὶ δοῦσα αὐτῷ τὴν ἐξουσίαν πάσης σαρκὸς
αὐτῆς, καὶ μόνον τὴν ψυχὴν αὐτῆς διαφυλάξασα, ἣτις ἤδη ἐν κόλ-
ποις Ἀβραάμ ἀναπαύεται.

Παντὸς προσφιλοῦς ἡμῖν ἀντικειμένου ἢ ἀπώλεια ἐν τῷ ματαίῳ τοῖσι
κόσμῳ, ἀδελφοί, ἐμποιεῖ ἡμῖν ὀλίψιν ἀνάλογον τῆς ἀπωλείας· ἀλλ' ὅταν
τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ᾖναι τὸ προσφιλεστάτον ἡμῖν τῶν ἐπὶ γῆς, οἷον
ἀποτελῇ τὸ κυριώτερον μέρος τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν, τότε δὲν θέλομεν, ἢ
μάλλον, ἀδυνατοῦμεν ἐκ φύσεως νὰ πιστεύσωμεν τὴν ἀπώλειάν του.
πικρηγορούμενοι μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι δὴν ἀπωλέσθη· καὶ τοῦτο κατὰ θεῖαν
βέβαιαν οἰκονομίαν. Ἀποδείξεις τρανωτάτη ὁ ἐνώπιον ἡμῶν δυστηχη-
σόμενος τῆς μακαρίτιδος Ροζάνης. Ὅλοι ἐν γένει ὅσοι γνωρίζουσι τὴν
ἀμοιβαίαν καὶ ὑπέμετρον ἀρωσίωσιν τοῦ μοναδικοῦ, οὕτως εἶπειν, τοῦ
τοῦ ζεύγους, θαυμάζουσι τὴν πίστιν καὶ ὑπομονὴν του. Ἀλλὰ «παρὰ
Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔσται θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν. »

Εἰκοσιπέντε ὅλα ἔτη ἀδιαλείπτως ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ ζήσασα ἡ μακα-
ρίτις Ροζάνη μετὰ τοῦ δυστυχοῦς Πέτρου Κλάδου, ἐπτά μὲν ἐν ἀρβῶ-
νι, δεκαεὶ δὲ ἐν νομίμῳ γάμῳ, καὶ μετ' αὐτοῦ συντραπείτα καὶ
συναυξηθεῖσα, ἦν ὅλως ἀρωσιωμένη αὐτῷ, ὡς καὶ οὗτος αὐτῇ ὅπου
Πέτρος, ἐκεῖ καὶ Ροζάνη, ὅπου Ροζάνη, ἐκεῖ καὶ Πέτρος· οὐδέποτε
ψυχρὸς λόγος ἐξῆλθε τῶν χειλέων αὐτῶν. Γενομένη δὲ ἡ μακαρίτις
κόρη μὲν καλλίστη καὶ σεμνοτάτη, σύζυγος δὲ πιστοτάτη, μήτηρ τριῶν
ἐπιζώντων τέκνων καὶ ὄρφανῶν ἤδη μητρὸς μαινάντων φιλοστοργωτάτη,
φίλη εἰλικρινεστάτη, εὐσεβὴς περὶ τὰ θεῖα, ἐλεήμων τοῖς πτωχοῖς, συμ-
παθὴς τοῖς πάσχουσιν, εἶχεν ἐπίσειρει τὴν κοινήν ὑπόληψιν, τὴν αὐτῆς,
ὡς καὶ ὁ δυστυχὴς αὐτῆς σύζυγος, ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὸ μοναδικὸν
τοῦτο ζεῦγος ἐχρησίμευε παρὰ πᾶσιν, ὡς τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῆς
ἀρωσιώσεως, τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης καὶ ἀρμονίας, καὶ ἐν γένει τῆς ἐπι-
γείου εὐδαιμονίας. Ἀλλ' ὁ βῆσκανος δαίμων, ὁ φθόνος τὴν εὐδαιμο-
νίαν τοῦ Ἰωβ, ἐφθόνησε καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ζεύγους τούτου, καὶ
ἐλθὼν ἔλαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ἐξουσίαν πάσης σαρκὸς τῆς μακαρί-
τιδος Ροζάνης, πλην τῆς ψυχῆς αὐτῆς. Τὸ τρομερώτατον τῶν νοση-
μάτων ἐνακηψαν, ὡς κεραυνοί, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δυστυχοῦς Πέτρου
Κλάδου τὴν ἡμέραν τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν μεταμορφώσεως, μετεμόρ-
φωστε προσβαλὸν δέυτατα τὴν μακαρίτιδα καὶ ἠλλοίωσεν αὐτὴν ἐν βρα-
χυτάτῳ χρόνῳ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ ὁ ἴδιος αὐτῆς σύζυγος ἠδύναται
τὴν ἐπαύριον νὰ γνωρίσῃ τὴν γῆς καὶ πρῶην γνωστατάτην αὐτῷ, τὴν
εἰκοσαετῆ σύντροφόν του. «Αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.»
Ἐν διαστήματι δὲ ἐλάττωνι τῶν 24 ὥρων, ἡ μὲν ψυχὴ αὐτῆς ἔπτη
εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς, ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται· τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς
ἀναρπαγὴν καταστρέλιστον ἐν μέτῃ νυκτὶ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας συζύγου, μη-
τρὸς καὶ τέκνων ἀναίσθητοῦντων, ἐνώπιον ἡμῶν ἤδη ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ
ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ κείται! Δεινὸν τὸ πάθημα, μεγίστη ἡ συμφορὰ! Ἀλ-
λά διὰ τοῦτο καὶ μεγίστη ἀπαιτεῖται ὑπομονή!

Ἐν ὀλίγοις ἡ μακαρίτις Ροζάνη ῥέδον ἦν ἐκρινὸν, ῥέδον, τὸ ὅποιον
τυχὸν καλοῦ κηπουροῦ, θαλλεῖ ἐν τῷ κήπῳ, μαρτυρῶν δὲ ἐν ἀκαρεῖ καὶ
ἀναρπαγὴν ἐν μέσῳ ἀκινήτων καὶ τριβόλων ῥίπτεται.

Ἀλλ' ὡς νὰ ἀκούω φωνὴν ἀπὸ τοῦ τάφου τούτου προερχομένην καὶ
λέγουσαν, «ἐγγίσατέ μοι, ἐλεήσατέ με, ὦ φίλοι, ἐλεήσατέ με· χεὶρ Κυ-
ρίου ἐστὶν ἡ ἀψυμένη μου.»

Ναί, ὦ μακαρίτις Ροζάνη, ἐγγιζομένη σοι, ἐλεοῦμέν σε, ὦ φίλη, ἐλε-
οῦμέν σε, ἀπαζόμενοι ἐπὶ τούτου τοῦ τάφου τὴν οἰκίαν σου καὶ ἐπιφω-
νοῦντες ἐν κατανώξει τὸ, ὁ Θεὸς συγχωρήσαι σοι, αἰμνηστός Ροζάνη!
γαῖαν ἔχῃς ἐλαφρᾶν!

Ι. Δ.